

Páll Gábor
(Gabriel Pall)

Budapesten születtem 1932-ben. Édesapám, Dr. Páll Gábor, 1896-ban született Gyergyószentmiklóson. Édesanyám, Kauser Andrea, 1901-ben született Budapesten. 1936-ban született húgom, Edina. 1939-ig Gyulán laktunk. Két évet töltöttünk Kassán, ahol Édesapám a Bábaképző Intézet igazgatója volt, majd Kolozsvárra költöztünk.

Középiskolai tanulmányaimat Kolozsvárott kezdtem meg az 1943-44-es tanévben az ottani Piarista Gimnáziumban. Édesapám a kolozsvári egyetem női klinikáját vezette, mint a szülészet-nőgyógyászat professzora. A közelgő szovjet front elől 1944 áprilisában kiűrtették Kolozsvárt és én családommal először a Dunántúlra, később pedig Budapestre költöztem, ahol 1944 őszén szüleim beírtak az Érseki Gimnázium II. osztályába. Október végén édesapámat váratlanul Pécsre helyezték az ottani női klinika ideiglenes vezetésére, és így 1944 novemberében átiratkoztam a pécsi jezsuita Pius Gimnáziumba.

A szovjet megszállás Pécssett ért, ahol aztán befejeztem a II. és III. gimnáziumot is. Miután édesapámat politikai okokból állásában nem véglegesítették, 1946 nyarán visszaköltöztünk Budapestre, megosztva anyai nagyanyám és nagybátyám az ostrom alatt félig szétlőtt budai lakását. Így 1946 őszén újra az Érseki Gimnázium tanulója lettem, immár a IV. osztályban, Ongrádi József (alias Cicero) osztályfőnöksége alatt. Az iskolák államosítását követő időszak ide-oda költözései után a közben átkeresztelt Rákóczi Gimnázium (az új középiskolai rendszer szerinti) IV/C osztályában érettségiztem 1951-ben.

Az 1951/52-1955/56 tanévekben az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem mérnöki karán, a híd- és szerkezetmérnöki szakon folytattam felsőbb tanulmányaimat, amelyek alapján az Állami Vizsgáztató Bizottság 1956. április 24-én okleveles mérnöknek nyilvánított.

Az egyetemi tanév befejezése után szakmai tevékenységeimet a budapesti UVATERV cégnél kezdtem 1956 nyarán, mint hídtervező mérnök.

Az 1956-os forradalom leverése után, látva a visszatérő kommunista uralmat és a számomra reménytelen politikai és gazdasági helyzetet, elhatároztam magam az ország elhagyására. Ezt követőleg menyasszonyommal, Szabó Ágnessel (aki később feleségem lett), 1956. november 24-én este Soprontól délre, Locsmánd (Lutzmannsburg) községnél átléptük az osztrák határt.

Ausztriába érkezésünk után 1956. december 27-én házasságot kötöttünk és mivel németül mindketten elég jól beszéltünk, Bécsben találtunk mindketten aránylag könnyen állást. Én az Ingenieurbüro Dr. Strobl cégnél dolgoztam 6 hónapon át, ahol több ipari és irodaépület acélszerkezetét terveztem meg (köztük a Tulln-i cukorgyár új nagycsarnokát).

Feleségem a Bundesländerversicherung biztosító cégnél helyezkedett el, mint statisztikus.

Közben az osztrák közoktatásügyi minisztérium magyar mérnöki okleveletem 1957 áprilisában nosztrifikálta.

1957-ben az Amerikai Egyesült Államok kormánya (Eisenhower elnöksége alatt) egy külön bevándorlási programot hagyott jóvá műszakilag képzett magyar menekültek kvótán felül való bebocsátására. Én, mint mérnök, Ágnes feleségem pedig mint a budapesti Tudományegyetemen végzett alkalmazott matematikus minden nehézség nélkül megkaptuk a beutazási engedélyt és így 1957 június 4-én az amerikai kormány költségén New Yorkba repültünk, majd onnan Philadelphiába költöztünk. Ott az University of Pennsylvania-n 1960-ban megszereztem a "Master of Science" képesítést és oklevelet mérnöki mechanikában és aerodinamikában.

Az Egyesült Államokban több mérnöki irodában dolgoztam, mint tervező mérnök 1957 és 1960 között, ahol főleg autópályák (Interstate Highway System) és az azokkal kapcsolatos hidak és egyéb műtárgyak tervezésével és építésvezetésével foglalkoztam.

Feleségem a Philadelphia National Bank-nál lett elektronikus számítógép rendszerprogramozó (system programmer), majd rendszerelemző (systems analyst).

1960-ban az International Business Machines (IBM) cégnél kerültem alkalmazásba, ahol karrierem első harmadában mérnöki számítások elektronikus számológépekre való programozásával és az ezzel kapcsolatos "software" kifejlesztésével foglalkoztam. Az IBM cég támogatásával 1962-64-ben doktori tanulmányokat folytattam az University of Pennsylvania-n számítógép-technológiában (Computer Science).

Karrierem második harmadában a cég nemzetközi management-jébe kerültem; ennek során kiküldetéses alapon éltünk újra Bécsben (1966-68), majd Párisban (1975-78), rövidebb időszakokon át pedig Olaszországban, Hollandiában és Németországban is. IBM pályafutásom utolsó fázisában a cég globális minőségellenőrzési és fejlesztési intézetét (Quality Institute) vezettem. Ezek alatt az évek alatt több helyen laktunk az Egyesült Államokon belül is, mint pl. New York és Connecticut államokban.

1983-ban súlyos csapás ért: Ágnes feleségem 27 évi boldog és szép, élményekben és emlékekben gazdag házasság után, nagy fájdalmamra rákban meghalt.

Másfél évvel később újra megnősültem: az amerikai születésű Christine Rose lett a második feleségem. Tőle született Laura leányunk 1985-ben – aki 2008-ban fejezte be tanulmányait a University of Virginia egyetemen.

Az IBM cégtől 1989-ben nyugalomba vonultam, és mint a Juran Institute nemzetközi minőségügyi tanácsadó cég partnere szolgáltatam tanácsadást és képzést a világ minden részében.

Connecticut államból 2000 januárjában Virginia államba, a történelmi múltú Williamsburg-ba költöztünk, ahol Laura leányunk megkezdte középiskolai, majd később egyetemi tanulmányait. Itt egy pár évig még folytattam a Juran céggel kapcsolatos tanácsadói munkámat; 2004-ben onnan is nyugalomba vonultam és azóta a 325 éves William & Mary egyetem (Amerika Harvard után második legrégebb egyeteme) közgazdasági karának vagyok a tagja. Ez év végén tervezek nyugalomba vonulni.

Williamsburg, Virginia 2014. október 6.